

Dedicat als presos

Maria Eugènia Perea Virgili, directora de «*Lo Floc*»

«No hi puc fer més. És un cop de gènit que em ve de quan era molt jove i que, a vuitanta anys tocats, ja no me'l treuré de sobre. Els catalans per als quals la llibertat de Catalunya no és la passió dominant són uns senyors que m'acaben la paciència, em tallen la digestió, em toquen allò que no sona i em fan perdre el món de vista. M'he d'esbravar sigui com sigui. Això sí, un cop esbravat, ho poden creure, sóc un home molt amic de la barrila. A la barrila dedicaré doncs la tercera part d'aquest paper¹».

Encara que ho pugui semblar, pel to desenfadat i el punt irònic que gasta, aquesta citació no està treta de cap text de la secció «Aquí hi ha marro», i ni tan sols és d'algú que estigui vivint amb desenfrenament els temps polítics actuals. No. Aquestes paraules són d'Eugeni Xammar (1888–1973), l'intel·lectual que juntament amb Gaziell, Pla i companyia va modernitzar el periodisme la primera meitat del segle XX. És una frase escrita fa quasi cinquanta anys, però per sort –i una mica també per desgràcia– podria ben bé sortir espontàniament avui de la boca de milers de catalans. Penso, especialment, en Dolors Bassa, Jordi Cuixart, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Josep Rull, Jordi Sànchez i Jordi Turull, a qui enviem aquest número de *Lo Floc* a la presó. I també penso

en Toni Comín, Anna Gabriel, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Carles Puigdemont, Marta Rovira i Meritxell Serret. Penso en tots ells i en altres ciutadans «anònims» com el mecànic de Reus o el verdulaire de Tarragona, els quals estan avantposant el catalanisme i la lluita per la democràcia i la llibertat de tot un poble per damunt dels seus interessos particulars. Mai els ho podem agrair prou; sempre hi estarem en deute.

«Penso, especialment, en Dolors Bassa, Jordi Cuixart, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Josep Rull, Jordi Sànchez i Jordi Turull, a qui enviem aquest número de *Lo Floc* a la presó»

Rellegint Xammar torno a recordar aquells temps de primers del nou-cents en què, com ja he dit en alguna altra «Pauta», política i cultura –i catalanitat i ensenyament i civilitat i etcètera, etcètera– anaven de bracet. La causa principal de l'arribada de la Lliga Regionalista al poder va ser

econòmica, pel descontentament de la burgesia amb la pèrdua de les colònies espanyoles el 1898. Ara, la creació de Junts Pel Sí i les seves complicitats amb les altres forces independentistes també tenen un origen econòmic –el famós finançament autònom–, a més de referir-se a la retallada de l'Estatut i el menyspreu continuat que Catalunya rep per part de l'Estat espanyol –¿quan no ha estat així d'ençà de la Corona d'Aragó? No sé si amb el pas que portem aquells dies de primers del nou-cents poden tornar, amb polítics no només polítics, sinó recuperant la figura dels intel·lectuals polítics.

El cas és que aquest número de *Lo Floc*, en el qual publiquem la primera part d'un article sobre els soldats riudomencs que van anar a la Guerra de Cuba que citava unes línies més amunt, el dediquem als presos polítics. Per això per a la coberta hem encarregat una fotografia a la nostra col·laboradora Lucía Perera, una fotografia d'un balcó de Riudoms amb domàs reivindicatiu. També la «Fotosíntesi» i l'«Aquí hi ha marro» al·ludeixen a la situació actual. Per tots vosaltres, presos amics, coratge i persistència, salut i república! »

Nota

Eugeni Xammar. «Reflexions d'un lector de *Serra d'Or*». Dins: Eugeni Xammar. 2016. *Periodisme*. Barcelona: Quaderns Crema.